

Vooraf

It's an ongoing process. Dat kan slaan op de voortgang van de beschaving of op het leven zelf. Het is ook de titel van de laatste tentoonstelling van de Paviljoens in Almere. Het was ooit – in 2001- zo mooi begonnen maar laat het aan politici over om met hun goede voornemens de weg naar de hel te plaveien. Voor de anderen natuurlijk, dat spreekt... Ooit zal men terugkijken op de geschiedenis van de Paviljoens en zich de ogen uit de kop schamen over de laatste hoofdstukken waarin bezuinigingen en neo-liberale kletsboek hand in hand een einde maakten aan deze instelling. Op de tentoonstelling staat een werk van de onlangs overleden kunstenaar Moniek Toebosch (1948-2012) die in de Paviljoens bij het project *De Nederlandse identiteit?* een wassen beeld van haar oude zelf transformeerde in Paul Rubens. Het nu getoonde werk heet *Troostbos* (1995) en het bestaat uit een bos elektronische bloemen. De bloemkelken zijn kleine speakers waaruit troostrijke woorden klinken. Waar zou dat terecht komen?

Female Power

Het Museum voor Moderne Kunst Arnhem heeft een reputatie hoog te houden. Decennia lang was het een van de heel weinige gevestigde kunstinstellingen die inhoudelijk aandacht besteedde aan feministische kunst en ook in zijn eigen aankoopbeleid enkele lessen van het feminisme heeft getrokken. In de tijd van de tweede feministische golf besteedden veel instellingen aandacht aan dat merkwaardige maatschappelijke verschijnsel, bewezen lippendienst en gingen over tot de orde van de dag. De enorme achterstand van vrouwen in het kunstacademische onderwijs is wel verdwenen. Ook aan de discriminatie van vrouwelijke kunstenaars in de subsidiepraktijk kwam een einde. Aan de subsidiepraktijk niet lang daarna trouwens ook. Vrouwen stonden vooraan in de strijd voor het behoud van de BKR; vergeefs. Inmiddels is een ruime meerderheid van de kunstenaars in Nederland vrouw. Of dat ook geldt voor de beroepsmatig werkende kunstenaars weet ik niet. Bekend is wel dat het aandeel van vrouwen in de expositiepraktijk van galeries en musea weer sterk achterblijft bij het aandeel van mannen. Musea kopen voornamelijk werk aan van mannen. Er zijn enkele vrouwen uitzondering op de regel en zij worden dan ook steeds als witte neger ingezet (u mag gerust Marlène Dumas lezen, dat doet helemaal niets af aan haar kwaliteiten). Het MMKA was lang de enige uitzondering op de regel. Het verankerde aandacht voor gelijkberechtiging van vrouwelijke beeldende kunstenaars in de expositiepraktijk en in de collectievorming. Ook inhoudelijk bleef men aandacht besteden aan feministisch ingekleurde beeldende kunst. Enkele jaren geleden was er een enorme expositie *Rebelle (Art & Feminism 1969-2009)* waarin de stand van zaken

werd opgemaakt. Ook vrouwen bleken van kleur verschoten en feminisme was buiten de Angel Saksische oevers getreden. Er bleken zelfs lesbische vrouwen te zijn. En dan is er nu *Female Power*. De ondertitel biedt wel zeer oude woorden: matriarchaat, spiritualiteit en utopie. Misschien dat in het eeuwig hoopvolle utopie het woord Queer besloten is. We zullen zien. Wordt ongetwijfeld vervolgd. Van 2 maart tot 19 mei. Onder mijn preoccupatie met *Female Power* heeft de huidige expositie ten onrechte geleden. Ook *Physical and Virtual Bodies* over de invloed van de media op de beeldcultuur: hoe kijken we naar het lichaam. Nog tot 21 april. Meer: www.mmkarnhem.nl.

Erfgoed: Francis Bacon

Men legt bij de werving van publieke belangstelling de nadruk op zijn "extravagante" leefstijl. Terwijl ik toch echt even moet nadenken voor ik het woord extravagant in verband breng met leven en werk van Francis Bacon (1909-1992). Ik vind extravagant een feestelijk woord, maar misschien denken hedendaagse calvinisten daar anders over. Hoe dan ook: het is te prijzen dat algemene culturele instellingen in een kleine provinciestad als Nijmegen een compleet multi disciplinair festival wijden aan deze Britse kunstenaar. Bacon was al queer lang voordat het woord met zijn kunst in verband werd gebracht. Portretten van Jan Willem van der Boom, fotografie van Sylvia Blok (zie plaatje), film van Ellis Faas. Een film van John Maybury

in multiplex LUX. Een lezing van Ingrid Luycks met een performance over het lichaam van Artémise Ploegaerts (F, London) geïnspireerd op een tekst van Gilles Deleuze –in het Engels?–: "Francis Bacon's bodies, heads, Figures are made of flesh, and what fascinates him are the invisible forces that model flesh or shake it." en de Engels acteur Pip Utton speelt een solo: een dag uit het leven van Bacon. Nog tot 20 maart. Meer: www.delindenberg.com. Daar ook vanaf 4 april ook een expositie "Spiegel im Spiegel" van Caspar ter Heerdt, niet echt Queer maar wel een geestverwant en die grensgangers vind ik pas echt interessant.

Kunstsammlung

Nog tot 10 maart is in het Schmelahaus van de Kunstsammlung in Düsseldorf de tentoonstelling *Master of Puppets* te zien. Een installatie van de Poolse kunstenaar Katarzyna Kozyra (1963) van wie een paar maanden geleden werk een fraai overzicht te zien was in het MMKArnhem. Werd natuurlijk na de val van het communisme verguisd in het religieus reactionaire Polen maar heeft nu de status van Nationaal Kunstenaar verworven. In *Master of Puppets*, reduceert zij haar kunst, werk

tot poppenhuis formaat. Zij is de poppenspeler waar het om haar kunst gaat maar zich bewust dat er anderen zijn –niet alleen kerk en staat maar ook zoiets als de kunstmarkt- die aan haar touwtjes trekken. In K21 opent op 2 maart een overzichtstentoonstelling van Wolfgang Tillmans (1968). Begon met het maken van collages op de fotokopieerder,

fotografeerde vriendjes uit de Schwuleszene en kon met dat vroege homo werk aanvankelijk alleen in blaadjes van diezelfde Szene terecht. Maar Schwul werd Schickimicki, Tillmans ontdekt und der Rest ist Geschichte. K21 hoort tot de vroege verzamelaars van het werk en is –ik denk met enige opluchting- zijn werk blijven verzamelen in de tijd dat zijn werk allengs abstracter werd. Inmiddels hoort hij bij de internationaal gewaardeerde grote Duitse namen. Is ook interessant omdat hij na zijn abstract formalistische experimenteren nu meer bezig is met alledaagse vragen rond (re)presentatie en de rol van fotografie daarin. Niets nieuws.., maar wèl aardig is dat je nu bij het kopen van een kaartje voor de tentoonstelling meteen een boekje krijgt. En als je geen zin in Düsseldorf hebt, de Katalog is gewoon te downloaden... Nog tot 7 juli 2013. Meer: www.kunstsammlung.de. In K20 nog tot 28 juli ook *Die Bildhauer*, van de Düdorfer kunstacademie (1945-nu).

Pier Paolo Pasolini

I Killed My Father, I Ate Human Flesh, I Quiver With Joy: An Obsession With Pier Paolo Pasolini. Een titel van een expositie: omineus als de Capitalen waarin ze gebeeldhouwd staat. Een expositie in New York (!) van 38 (sic!) beeldend kunstenaars die zich lieten inspireren door dit Italiaanse enfant terrible (1922-1975) dat zijn land met zijn films, literatuur en politieke activisme gegeseld heeft. Samengesteld

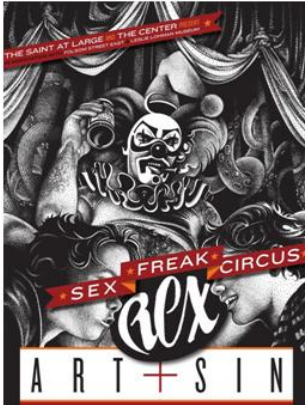
door het mij onbekende clubje Invisible-exports. Italië treurde toen hij vermoord bleek te zijn maar dat het op de baan bij Ostia gebeurd was, werd aanvankelijk besmuikt verzwegen. En wat werd er na het snikken ook veel opgelucht adem gehaald toen men overging tot de orde van de dag. Hoe lang is het alweer geleden dat nog een van zijn films op de buis te zien was...? Ik dacht echt dat Pasolini zo goed als vergeten was. Kennelijk niet. Maar de “social-networking-style and purposefully-loosely curated” expositie blijkt ook in 38 richtingen te verwijzen waar het de meester betreft. Dat er heel veel werk te zien is dat slechts losjes verwijst naar Pasolini’s persoon en nauwelijks werk dat ingaat op zijn politieke betekenis wordt zelfs door de Galerie betreurt. Pasolini was allang dood voor het begrip Queer Art ontstond maar dat geldt niet voor de kunstenaars die nu exposeren... Nog tot 23 maart. Meer: www.allegralaviola.com . Bron: de inmiddels van een kersverse site voorziene –warm aanbevolen- trendy queer newsletter: www.gaynews.com.

Straight !?

De Engelse kunstenaar Linda Mulvey is zo straight als een loden deur. Ze steek haar haat-liefde verhouding met de heren niet onder enige stoel of bank: die met Morrissey vergeef ik haar graag. En de godinne vergeve haar wat ze toch in Clint Eastwood ziet. Linder is een kindje van de punk en postpunk tijd. Haar rauwe feminisme zal haar niet met de moedermelk ingegoten zijn maar is er op de klanken van de Buzzcocks al vroeg uitgekomen. Collages van dagelijks dames- en herendrukwerk: auto-, mode- en pornobladen leverden het ruwer materiaal waarmee zij het gebruik van het vrouwenlichaam als “waar” kritiseerde. En die kritiek loopt als een rode draad door haar werk: ook haar vriendjes krijgen ervan langs. Iemand moet het doen. Zij maakte en produceerde zelf muziek, al dan niet met eigen band (Ludus, spel), ontwierp hoezen, enz. Provoceerde er lustig op los met “menstruele” sieraden

en bij een concert, waarbij ze de Eurovisiesongfestival winnaars Buck Fizz en hun soft porno show persifleerde, versierde ze de tafeltjes van de club met tampons waarop een sigaret was uitgedrukt. Ik zei toch: straight als... Natuurlijk kreeg ze niet alle handen op elkaar. Maar in de post punk en post nog zoveel meer tijd is zij een gevestigd en gelauwerd kunstenaar. Ik heb overigens niet kunnen vinden of haar werk ooit in Nederland geëxposeerd is geweest. Ik was wel benieuwd... In het Musée d'Art Moderne in Parijs is er een heuse overzichtstentoonstelling: *Linder, Femme/Objet*. Nog tot 21 april. www.mam.paris.fr.

Paul Thek

Tot 31 maart zijn in het Leslie Lohman nog de belangrijke exposities *Making History, Making Art; the work of Jonathan Ned Katz* (curator Jonathan David -!- Katz, geen familie) en *Rare & Raw* te zien. Tot 21 april is er ook nog de etalage tentoonstelling *#1 must have* over en van het gelijknamige Queer zine. Alle drie al uitvoeriger gesignaleerd in eerdere GLIMP! Met Peter Harvey is Jonathan al weer druk bezig met een volgende expositie: Paul Thek and his circle: *Gay Art in New York in the Fifties*. Opening 12 april. Nog te zien tot 7 juli. En dan is de club ook nog eens betrokken bij een special event: een borrel met feestje bij gelegenheid van een eendaagse expositie. Samen met een party organiser en het LGBT

Community Center is er op 7 maart en gezamenlijke activiteit Art+Sin met controversiële kunst: *Rex' Sex Freak Circus*. Meer: www.leslielohman.org.

Thomas Lanigan Schmidt

Tender love among the Junk. Junk verwijst hier dubbelzinnig naar de moeilijk te onderdrukken gewoonte "rommel" te kopen bij dollarstores, de Amerikaanse equivalenten van Marskramer. Prullaria die gebruikt kunnen worden om objecten te construeren die doen denken aan de overdadige goudkleurige iconostases waarop in Byzantijnse kunst

heiligenfiguurtjes slechts als stoffage lijken te figureren. Thomas Lanigan Schmidt (1948) maakt dergelijke mixed-media collage objecten met veel plastic en glittertjes. In de kunstgeschiedenis wel heel vriendelijk gekarakteriseerd als "maximalistic aesthetic". "Taste is everything, non necessarily good taste". Kitsch als kunst en als er dan ook nog eens homobeelden in verwerkt wordt dan komen we weer thuis en noemen het gewoon camp. Nog tot 1 april (jawel) in het MoMA (echt!). Meer: www.moma.org. Met prachtig filmpje waarin onze kunstenaar (Queens t-shirt) zich door zijn uitpuilende appartementje met voorraden rommel ("art stuff") wurmt terwijl hij over zijn werk vertelt... Jammer genoeg niet te delen, dus zelf even opzoeken.

Warhol, colder than capital ;-)

Andy Warhol-Fifteen minutes of fame en *Love is colder than capital* zijn twee exposities in Kunsthaus Bregenz in Oostenrijk. Beide exposities duren tot 14 april. Andy Warhol en Keith Haring horen eigenlijk met hooguit een regel in de lievelingen maar ook in Bregenz hebben

ze dat (Oostenrijkse ?) gevoel voor humor... De expositie gewijd aan het werk van Andy Warhol spreke verder voor zich. Maar de combinatie met *Love is colder than Capital* waarin onderzocht wordt hoe de rol van emotie in de kunst verandert nu het neo liberalisme zich ook meester maakt van onze emoties. Deze expo sluit aan bij een thema dat momenteel de gemoederen bezig houdt. De verdwijnende scheiding tussen privé en openbaar. Ooit een groot goed in de

strijd om meer burgerlijke vrijheden lijkt zij nu verkwanseld te worden. Of nog erger onze emoties en gevoelens worden onderdeel van de openbaarheid waar ze, eenmaal publiek bezit, toegeëigend worden door overheden en bedrijfsleven. Dat laatste heeft ze al tot handelswaar gemaakt, ingezet in marketingstrategieën. Voorwaarde daarvoor is dus dat we onze zeggenschap erover opgeven. Liefst vrijwillig en anders worden de gebruiksvoorwaarden (van bedrijven en overheden) wel zodanig veranderd dat we wel denken te moeten. Hoe staat de kunst hierin. Andy Warhol was een soort neo-liberaal avant la lettre en verwelkomde de marktwerking in de kunst en omarmde kirrend van plezier de toestromende dollars. Hij stelde zich aan het hoofd van een kunstbedrijf dat The Factory heette. If you can't beat them join them... Keith Haring, onze andere lieveling, is de lokvogel voor de andere expositie waarin de marktwerking in de kunst, de verwerking van onze gevoelens door de dienstensector (zo kunnen we de creatieve sector, pardon, industrie ook karakteriseren) en de verdere consequenties van de neo-liberale revolutie onderzoeken. Van The Factory van Andy naar een kunstensector die we alvast maar creatieve industrie zijn gaan noemen. Maar ach we moeten niet zo moeilijk doen.., dat verkoopt immers niet. Ik ben benieuwd welk afgeknepen museum uit het Kunstenplan dit thema nog gaat oppakken. Meer: www.kunsthhaus-bregenz.at.

“Extremely Normal”

Pride Photo Award is in de vier jaar dat ze bestaat onmiskenbaar de belangrijkste fotografie “wedstrijd” over seksuele en gender diversiteit geworden. Maar men blijft hinken op twee gedachten. In het eerste jaar van het bestaan schrok ik erg van hun neiging mee te gaan in de normalisering van de homoseksualiteit. In Amsterdam ook wel vertrutting genoemd. Gelukkig nam men er in de daarop volgende jaren weer wat afstand van. En het leek

erop dat het begrip seksuele diversiteit serieus genomen werd. De wedstrijd kent drie vaste thema's (documentair, gender en open) en een thema. Het thema voor dit jaar is “Extremely normal” en daar lijkt je als fotograaf nog heel ver beide kanten mee op te kunnen. Maar dan lees je: “het thema daagt deelnemers uit om in plaats van de extravagante stereotypes juist het alledaagse van de ... LHBT gemeenschap te portretteren”. En dus geen, daar komen ze weer voorbij: drag queens, halfnaakte dansende mannen op een boot. “Hoe kun je het alledaagse op een aansprekende manier, pakkende manier fotograferen? Hoe maak je het gewone bijzonder?” “... maak bijzondere foto's van gewone mensen”. Het lijkt me een jezuïtische opgave. Zou men nou werkelijk niet zien dat dat strijdig is met het eigen verlangen naar fotoseries “die de diversiteit laten zien van de LHBT-gemeenschap en foto's

die mensen aan het denken zetten over gender stereotypen.” Dat soort mensen is per definitie niet gewoon. De fascinerende foto’s van de winnaar van vorig jaar zetten enorm aan het denken maar tonen dus juist een heel apart mens... Ik kan alleen maar hopen dat de fotografen zich er weer niet al te veel van aan trekken en gewoon hun spannendste werk insturen. Ik denk dat ook de juryleden, veelal zeer gerenommeerde buitenlandse professionals, geen enkele boodschap hebben aan dit semantische gemillimeter en ook alleen in de beste foto’s geïnteresseerd zijn. Vanaf medio april kan werk ingezonden worden en houdt 23 augustus vast vrij: dan is de prijsuitreiking in de ... Oude Kerk in Amsterdam. Wordt vervolgd. Meer: www.pridephotoaward.org.

Jemmy Lamar

In een grijs verleden hebben we vanuit Villa Lila wel eens contact onderhouden met een Centre Gai et Lesbien in Parijs en dat blijkt, zij het met een andere achternaam –LGBT-, nog steeds te bestaan... En men organiseert er ook nog eens exposities. Nog tot 7 maart is er werk te zien van Jemmy Lamar, een ratjetoe aan foto’s die in elk geval Queer zijn: grappige uitdossingen, provocerend poses... Zo narcistisch als maar kan en de titel van de expo is dan ook *Les Joies de l’Autoportrait*. Meer: <http://jemmylama1.wix.com/jemmylamar>.

Tip (F/W)

Galerie Hautes Antiques in Brussel houdt elk jaar een borrel waarop alle deelnemende galeriehouders hun interessantste stukken presenteren. Daarna, dus medio maart, is dit werk dan ook te zien op de site van Francois-Xavier de Beukelaer: www.fxdebeukelaer.be. Voor ons is vooral interessant dat de nieuwste aanwinsten van PINK Art op de site www.pinkart.be te volgen zijn. M.n. voor kunsthistorici levert diens collectie steeds weer nieuwe ontdekkingen op uit de tot voor kort toch erg donkere roze kunstgeschiedenis van België. In het Roze Huis organiseert beeldend kunstenaar, vooral bekend van zijn tekeningen, Bob Torfs, een groepsexpositie Labyrinth. Vernissage 1 maart, 20 uur. Meer: www.hetrozehuis.be. Op de site van de Antwerpse Galerie Wo-men in Fine Art die o.a. werk van Jan Scheirs en Marcel Joosten in stock hebben is een fraaie film te zien van het gieten van het beeld Samurai Guardian V van Matteo Pugliese dat bestemd is voor het MAS. Meer: www.wo-meninfineart.be.

Marcel Julius Joosen

Maar liefst drie speciale edities sculptuurtjes van Marcel Joosten himself. Elk representeert een bepaalde periode uit zijn werk. En ze worden aangeboden door Galerie Mooiman. Daar viert Marcel Joosten zijn zeventigste verjaardag met een nieuwe expositie. De opening is op zaterdag (!) 23 maart en wordt verricht door Johanna Jacobs. En een dag later vertelt Marcel zelf over zijn werk. ... Er verschijnt ook een boek *Beelden Sculptures* over de beeldhouwer. Bijgaande foto toont de meester in zijn leerjaren... Intekenen kan tot 20 maart en wel op: www.mooi-man.nl.

Qrowd funding

Crowd funding is hot. Afgaande op mijn berichten in GLIMP! zou je denken dat Chris Belloni weer in een of ander exotisch oord zijn succesvolle film *I am gay and muslim* aan het promoten is. Van 14-24 maart wordt getoond tijdens het festival Queer Melbourne... Daarna op 11 april in Cameroun zo'n beschaafd land waar homo's niet voorkomen... Maar hij is allang weer met een volgende film bezig. Vorig jaar baarde de Turkse boot nogal opzien tijdens grachtenparade. En laat dat nu het onderwerp zijn van de nieuwe film van Chris Belloni. In première op 4 maart in Paradiso. Dit is de link naar de crowdfunding pagina: www.cinecrowd.nl/de-turkse-boot. Van het benodigde geld is ongeveer 2/5 binnen.

In GLIMP! besteedde ik aandacht aan het project "Dianna – Everyday is dressed up" van Sander Marsman. Hij studeerde er in 2012 mee af aan de Haagse KABK. Behalve fotograaf is hij ook werkzaam als kok bij museum het Dolhuys in Haarlem. In zijn project documenteert hij de transformatie van Leonard in Dianna. Een transformatie die ook een metamorfose van de persoonlijkheid blijkt te zijn. Hij is nu ook op zoek naar middelen om dit project te verwerken in een publicatie. Meer: www.voordekunst.nl/vdk/project/view/732-dianna-every-day-is-dressed-up. Een kwart is al binnen.

The World of Bernice Bing is een filmproject waarvoor Jen Banta en Lenore Chin op Indiegogo fondsen proberen te werven: www.indiegogo.com/projects/the-worlds-of-bernice-bing. Indiegogo is een alternatieve crowdfunding site. Bernice Bing (1936-1998) was een beeldend kunstenaar en queer activist. Over haar leven en werk is een mooie memorialpagina te raadplegen: www.queerculturalcenter.org/Pages/Bingshow/BBChron.html. Van het benodigde geld is ongeveer 2/3 binnen .

Lievelingen

Werk van Marlène Dumas en Vivian Sassen bij Cobra tot Dumas. Tot 20 mei: www.singerlaren.nl. In de Walker Gallery een overzicht van de nieuwe aankopen. Met o.a. werk van Louise Bourgeois. Leuk is ook een heel uitgebreid programma rond internationale vrouwendag; o.a. aandacht voor Rosa Bonheur. Meer: www.liverpoolmuseums.org.uk/walker. Judy Chicago (met Donald Woodman) met *The Four Questions* in de Art Gallery van het Fulginiti paviljoen voor "Bioethics and Humanities" nog tot 9 mei: www.judychicago.com. En weer een grote *Retrospektive* gewijd aan William Burroughs 15 maart (opening om 19 uur) tot 18 augustus in Hamburg: www.deichtorhallen.de. Margriet Smulders werk is te zien bij *Tijdloos Eigentijds*, oude meesters in combinatie met eigentijdse kunst. In Amersfoort tot 2 juni: www.flehite.nl. Volkskrant Beeldende Kunstprijs: ik gok op Femmy Otten. Van 9 maart tot 16 juni. Meer: www.stedelijkmuseumschiedam.nl. Glam! The performance of Style met werk van o.a. Hockney, Sherman en Warhol tot 12 mei: www.tate.org.uk/liverpool. Duchamps invloed op lievelingen als John Cage, Merce Cunningham en vele, vele anderen is nog tot 9 juni te zien in London: www.barbican.org. Erwin Olaf; la Sucrière, een oude suikerfabriek in

Lyon van 21 maart tot 30 juni: www.lasucriere-lyon.com. Zanele Muholi zwerft ook weer verder. Tot 6 april in New York: <http://www.yanceyrichardson.com>.

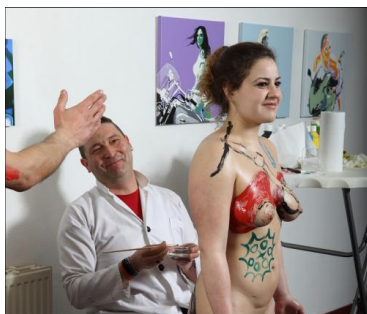
The Flood

For the sake of paint 2. Schilderkunst die wil verleiden en overrompelen. Geïnspireerd op De Zondvloed een van die dramatische doeken van Girodet –een van onze erflaters- heeft Frans Franciscus –zelf ook niet vies van een spannend verhaal in zijn schilderijen- een groepje collegakwasters bijeen gekregen voor een groepstentoonstelling die er wezen mag. Om maar enkele namen te noemen van schilders die ik al eens in GLIMP! signaleerde: Anya Janssen, Gijs Frieling, Sven Kroner, Roland Schimmel en Ronald Ophuis. Deze expo was bedoeld om wat tegenwicht te bieden tegen andere overzichten van hedendaagse schilderkunst die wat te braaf zouden zijn. Maar moet er nou echt eerst weer een aparte tentoonstelling bedacht worden om tegenwicht te bieden tegen de “ouderwets” seksistische samenstelling van de herenclub (zie ook: Female Power). Is Anya Janssen de enige vrouw die een spannende kwast heeft? Duh, 2013! Wakker worden. In Witteveen, visual art centre, tot 23 maart: www.galeriewitteveen.nl. Overigens ook een expositie met werk van “Franciscus en Franciscus”, schilderijen en foto’s bij Flatland. Opening 9 maart, 16 uur, door Arthur Japin. Tot 6 april: www.flatlandgallery.com.

Magisch Realisme

In de vorige GLIMP! signaleerde ik een strominkje in de gay art waarbij realistische schilderkunst ingezet werd om nieuwe beelden te produceren die afkomstig zijn uit het grensgebied van fetish en fantasy. Zeer populair bij het “bredere” publiek. Ook in de Nederlandse schilderkunst is dat een trend maar daar schurken de schilders (m/v) graag aan tegen onze eigenste traditie van het magisch realisme, zoals ze in Frankrijk een beroep doen op de grote voorbeelden van het surrealisme. Een mooi voorbeeld is een grote internationale groepsexpo bij Galerie Pictura. Tot 13 april. Een grondige onderbouwing door Roel van der Veer en illustraties op www.galeriepictura.nl.

Mannen en vrouwen

Galerie Stijl is uit de winterslaap ontwaakt en opende het nieuwe jaar met een happening waarop twee kunstenaars levende modellen beschilderden. Oude gloriédagen, nostalgie, even geen nieuwe kuisheid. Dat Maurice Kummer er zijn vrouwen toont –pinups met motoren- werd in de Gay krant niet gemeld (zie kiek). Daar had men alleen oog voor de mannen van Christianson. Foto’s op verschillende dragers; aluminium en stof. Benieuwd wat de lesbische media ervan maken. Nog tot 18 maart. Meer –plaatjes!-: www.galeriestijl.nl.

The Male Figure No. 4

De Oostenrijkse humor die een museum gewijd aan het mannelijk naakt een dag openstelt speciaal voor het nudistische deel van het publiek lijkt mij een heel treffend antwoord op

een “Überkleb den Pimmel” actie van de beschaafde christenen. Maar zulke humor valt in menig beschaafd land waar homoseksualiteit niet bestaat niet in goede aarde en wordt zekerheidshalve weg gecensureerd –je kunt immers niet weten, hoe verleidelijk al dat onbeschaafde gedrag is-. In het iets Noordelijker deel van queeristan vond men de exposities in Linz en Wenen weliswaar heel dapper maar eigenlijk veel te braaf. Gelukkig zetten zulke onbeschaafde Schwule Saue de kritiek kracht bij door een expositie te organiseren waarop ze laten zien hoe *The Male Figure* er in hun opvattingen bij behoort te hangen... En jawel hoor, het blijkt aanstekelijk; er doen weer allerlei nieuwe jongens mee en zelfs een meisje... Te zien in galerie Kunstbehandlung in München: www.kunstbehandlung.de.

Bi in beeld

Maandag 4 maart mag u allemaal gaan kijken bij de opening van de Arnhemse editie van de fotografie expo Bi in Beeld. Bibliotheek Arnhem. Tot 2 april. Meer: www.lnbi.nl. Op de site van de bibliotheek weten zo overigens nog van niets...

Sidewalk and catwalk

The Fashion World of Jean Paul Gaultier, from the sidewalk to the catwalk. Gaultier is bij uitstek een van de modeontwerpers geweest die heeft bijgedragen aan de acceptatie van de mode als kunstvorm. Misschien is hij slechts een exponent van een onderstroom die ik nog niet onderken maar voor mij is hij de verpersoonlijking van die ontwikkeling. Daarbij zal beslist geholpen hebben dat hij voortdurend sleutelt aan bestaande stereotiepen. Vooral ook op “ons” terrein van sekse en seksualiteit. Zijn deconstrueren van de traditionele vormen in de

samenstellende elementen die herordend tot nieuwe vormen al dan niet aarzelend de weg van catwalk naar sidewalk weten te vinden. Van de grootstedelijke boulevard en exquise galerie via de glammer van het poppodium en de videoclip naar het kledingrek waaruit iedereen –al dan niet heel voordelig en -zichtig- zich tot een grensganger kan omtoveren... Het spiegelbeeld van de man/vrouw van nu toont onmiskenbaar een geheel ander beeld dan tien jaar geleden maar we voelen ons er niet ongemakkelijk bij. Een jaar of wat geleden bezocht ik het Antwerpse modemuseum en was verbaasd dat ik betoverd kon worden door het absurde werk van Walter van de Berendonck, een van de stoute kleinkinderen van Gaultier. Gaultier heeft eraan bijgedragen dat die grenzen verlegd zijn. Nog tot 12 mei: www.kunsthil.nl.

Ook in het Centraal Museum in Utrecht is nog tot 10 maart een leuke expo te zien die een beeld schetst van de ontwikkeling van de Blue Jeans. Nu een van onze andere vaste waarden in het hedendaagse straatbeeld maar die eerder een vrolijke puberteit beleefde in de queer subculture. Wat voor waarden zou ze uit die clubs meegenomen hebben toen ze straat op ging? Trouwens ook werk van Gaultier is er te zien. Nog tot 10 maart: www.centraalmuseum.nl.

Nog twee tips. Over spiegel- en straatbeeld gesproken. In het Huis voor de Beeldcultuur onderzoekt modejournalist en icoon het zelfbeeld van tieners van nu zoals dat op de blogs

van Tumblr is te vinden. De trend is om je zoveel mogelijk te onttrekken aan de trends van de grote merken en “je eigen” te zijn. Wat komt ervan terecht? Waaraan worden de “eigen”beelden ontleend en waar blijven ze? Denk ook weer aan de scheiding privé-openbaar. Nog tot 24 maart: www.huisvoorbeeldcultuur.nl.

En ook in Breda, dat zal geen toeval wezen, *Couture Graphique*. Een expositie die de relatie tussen mode en grafische vormgeving onderzoekt. Daar komen weer heel wat van onze lievelingen in drukinkt gevat voorbij. Vormgeving is hier in handen van Paul Boudens die ook weer met onze stoute Walter samenwerkte. Curator hier is José Teunissen, docent bij Artez en curator bij ... het centraal museum... De mode maffia in actie! Einddatum nog onbekend: www.motimuseum.com.

Jet Valk roept

Op de komende Roze Zaterdag op 29 juni in Utrecht hoopt de Stichting Haarverbeelding, je mag niet Jet Valk zeggen –al is zij wel de drijvende kracht achter dit initiatief- haar 2e bundel Droomreis te presenteren. Zij roept op: “Heb jij (vrouw) nog een pracht gedicht, kort verhaal of geweldige kunst liggen wat absoluut een plekkie verdient in deze bundel, mail dan naar Haarverbeelding@live.nl”. In Droomreis krijgen sowieso al “een plekkie”: Renee Luth, Tosca Nifterink, Adriëne Nijssen, Suzanne Gerding, Dia Huizinga en natuurlijk Jet zelf.

Marlies Dekkers Prijs

Ik moet het gemist hebben want in “mijn”bladen ben ik niets tegengekomen. Op 15 februari is tijdens de RAW Art Fair de eerste Marlies Dekkersprijs uitgereikt. In de vorige GLIMP! meldde ik de instelling van deze prijs door entrepreneur/kunstenaar Marlies Dekkers, groot Eu 5000. Masha Krasnova-Shabaeva is de gelukkige winnaar. Zij wist met haar werk *The Forest* op de meest creatieve en innovatieve manier haar eigen vertaling te maken van de inspiratie achter een van de collecties van Marlies Dekkers.

Ramses Shaffy

Ook hier is een winnaar te melden. Het Shaffy portret van Marjan Laaper is uiteindelijk de winnaar geworden. Haar portret is opgebouwd uit gekleurde lijnen die doen denken aan lijnen van een metronetwerk. De stations in dit lijnenspel zijn vernoemd naar personen die in het leven van Ramses Shaffy een rol hebben gespeeld. Meer: www.ramsesshaffyartproject.nl.

EMAM

De European Male Art Meeting van 3 tot 11 augustus in Mannheim (waar anders) is definitief vastgelegd, midden in de stad in het Stadthaus am Paradeplatz... Nederland wordt

“Schwerpunkt-Land”, wat het betekent vertelt het bericht nog niet ;-)
Tijdens de meeting wordt ook de eerste EMAM prijzen uitgereikt. Een voor kunst en een voor engagement. Er verschijnt een speciale editie van het Castro magazine. Meld je:
<http://www.facebook.com/CastroGallery>. Meer: www.castrogallery.com.

Helm de Laat, 28 februari 2013

Stichting voor Queer Art, Quast
p/a Roze Huis
St. Antoniuplaats 1
6511 TR Nijmegen
info@stichtingquast.nl